

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۰۶ جون ۲۰۲۱

گسترش فعالیت های جنگی و یا بازی تکتیکی!؟

شنبه - ۱۵ جوزای ۱۴۰۰ - کابل: هرگاه به صحبت های اخیر سخنگویان نیروهای امنیتی دولت دست نشاندۀ شامل سخنگوی ارگ، توجه نموده باشید، یکی از پاسخ های روزمره و متحد المالی که هیچ گاه از تکرار آن نه می شرمند و نه هم خسته می شوند در قبال چرائی ناتوانی این نیروها در جلوگیری از فعالیت های انتحاری و انفجاری در شهر کابل، همیشه ادعا می نمایند که چون حریف زوروش به نیروهای "مسلح قهرمان" شان نمی رسد، لذا بزدلانه به شهر ها می آیند و با حرکات تروریستی، جوی های خون در شهر کابل جاری می نمایند. در یادداشت امروز مکث کوتاهی در همین زمینه خواهیم داشت تا به این سخنگویان تفهیم نمائیم که جنگ کنونی افغانستان، جدال دوتن در روی سرک نیست که یکی به دیگری طعنه بزند که ناجوان و یا نامرد است که با سنگ می زند.

تا جایی که از مطالعات جنگهای منظم و نا منظم پارتیزانی در افغانستان و خارج از آن بر می آید، هر نیرویی که دست به تفنگ می برد و معتقد است که به زور تفنگ طرف مقابل خود را وادار به تسلیم و تمکین نماید، ناگزیر است برای پیشبرد درست جنگ و رسیدن به اهدافش ستراتیژی نظامی مشخصی هم داشته باشد.

از جمله در جنگهای طولانی مانند جنگها در افغانستان که دولت ها بیشتر توانائی ها را در شهرها دارند، تجربه ۴ دهه جنگ به اثبات رسانیده، که نیروهای مخالف دولتها، همیشه بر ستراتیژی "محاصره شهر ها از طریق دهات" تأکید نموده، با تطبیق آنها، قدم به قدم با بیرون کشیدن مناطق نفوذ از سلطه و جنگ دولت، نه تنها بر گسترش ساحه نفوذ خودشان افزوده اند، بلکه محاصره شهر ها را نیز تنگتر ساخته اند.

مگر قبول و اعمال چنان ستراتیژی نباید چنان تعبیر گردد که بعد از تعیین ستراتیژی نظامی، سایر اشکال مبارزه را مطلقاً ممنوع می باید نمود. عکس آن تجربه نشان داده است که در جریان تمام این سالها، نیروهای ضد دولتهای دست نشاندۀ، ستراتیژی نظامی شان را متناسب با توانائی های خودشان و ضعف طرف مقابل، به وسیله فعالیت های تکتیکی دیگری نیز کمک و مساعدت نموده اند. که یکی از همین موارد، کشاندن عرصه جنگ از مناطق روستائی به شهرها از طریق فعالیت های تروریستی اعم از انفجار و انتحار و یا هم سایر اشکال مبارزاتی می باشد.

به نظر من در چنین صورتی خلاف ادعای واهی و فریبندۀ نیروهای امنیتی که گویا طالب در میدانهای جنگ زوروش نمی رسد، از همین جهت به ترور در شهر روی می آورد، اصل مسأله آن است که طالب با این عملش می خواهد عرصه جنگ را از دهات در درون شهر ها نیز گسترش دهد.

در نتیجه می توان گفت، این که فعلاً طالب هم در روستا ها و ولسوالی های کشور بر نیروهای امنیتی دولت دست نشانده جنگ را تحمیل می دارند و هم در داخل شهر به انسان کشی شان ادامه می دهند، این نه تغییر تکنیک است و نه هم از ضعف ناشی شده است، بلکه عملاً به آن حد از توانائی رسیده اند که همزمان در شهر و روستا، نیروهای دولت دست نشانده و توده های میلیونی کشور ما را به خاک و خون می کشند.

هموطنان گرامی!

به حرفهای فریبنده سخنگویان بی آرم نیروهای امنیتی دولت دست نشانده، فریب نخورید. این حاکمیت نه قصد مبارزه تا پای جان با طالب را دارد و نه هم توانائی آن را، اگر می خواهید آینده خود و فرزندان ما را خود رقم زنیم تا دیر نشده در جهت ایجاد کمیته های دفاع از خود گام گذاریم. این را باید بخشی از وجدان خود بسازیم که با تشکیلات و تفنگ می توانیم از خود دفاع کنیم و سرنوشت مان را خود تعیین بداریم.

مبارزه علیه امپریالیسم و ارتجاع، جزء لاینفک مبارزه علیه دولت دست نشانده می باشد!

سرکها ما را می طلبند!